

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Ing. D. M.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, Závodní 353/88, Karlovy Vary, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2016 č. j. 1705/DS/16-4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 12. 2017, č. j. 17 A 98/2016 – 73,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Policisté dne 1. 12. 2015 v 11:45 v obci Údolí u domu č. p. 39, na silnici II. třídy č. 209, naměřili u osobního motorového vozidla Audi A8 (RZ X) rychlost 75 km/h před odečtením odchylky v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Tuto rychlost naměřili zařízením Ramer 7CCD.

[2] Žalobce, který vozidlo řídil, se policejní hlídce odmítl jakkoliv vyjádřit do oznámení přestupku a rovněž je odmítl podepsat.

[3] Městský úřad Sokolov vydal dne 11. 1. 2016 oznámení o zahájení řízení a předvolání obviněného z přestupku k jednání, které nařídil na 3. 2. 2016.

[4] V průběhu prvostupňového správního řízení žalobce předložil plnou moc udělenou Ing. Jarošovi.

[5] Obecný zmocněnec žalobce se dostavil k jednání, kde oznámil, že správní orgán žádá o stanovení lhůty, ve které se písemně vyjádří v dané věci. Proběhlo dokazování, přičemž žalobcův zmocněnec na doplňující dotazy správního orgánu neodpovídal, resp. sdělil mu, že se ke všemu v dodatečné lhůtě vyjádří.

[6] Městský úřad ve věci rozhodl dne 15. 3. 2016 tak, že uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (zákon o silničním provozu), a to pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona. Za tento přestupkem mu byla uložena pokuta 2.800 Kč a náhrada nákladů řízení 1.000 Kč.

[7] Proti rozhodnutí městského úřadu se žalobce blanketně odvolal. Žalovaný pak v záhlaví specifikovaným rozhodnutím odvolání zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil. Uvedl, že orgán prvního stupně vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, dostatečně prokázal, že se daného přestupku žalobce dopustil a rozhodnutí je zcela v souladu s právními předpisy. Přitom žalovaný nezohlednil doplnění odvolání doručené městskému úřadu 4. 8. 2016 a žalovanému 8. 8. 2016.

II. Řízení před krajským soudem

[8] Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni.

[9] Podle krajského soudu žalobce doplnil odvolání ve správním řízení po lhůtě k tomu stanovené správním orgánem.

[10] Předmětné doplnění odvolání bylo městskému úřadu doručeno dne 4. 8. 2016. Žalovanému pak bylo předáno dne 8. 8. 2016, tedy týž den, ve který žalovaný vydal své rozhodnutí. Proto žalovaný dle krajského soudu ani neměl reálnou šanci doplnění odvolání zohlednit. Nadto se nemohlo jednat o doplnění odvolání, když bylo podáno po lhůtě stanovené k provedení tohoto úkonu.

[11] Soud shledal i ostatní žalobcovy námitky nedůvodnými a žalobu zamítl.

III. Kasační stížnost

[12] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“).

[13] Krajský soud nesprávně posoudil otázku včasnosti doplnění odvolání ve správním řízení, čímž se dopustil nesprávného posouzení právní otázky.

[14] Obdobnou problematikou se totiž zabýval Nejvyšší správní soud ve svém nedávném rozsudku ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017 - 34. Jakkoliv lze podání považovat za opožděné, mělo k němu být přihlédnuto jako k vyjádření ve věci podle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve spojení s § 36 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

[15] Pokud Nejvyšší správní soud již jednou usoudil, že žalovaný byl povinen reflektovat text odvolání podaného po lhůtě k doplnění odvolání, byť jej žalovaný neměl v době rozhodování k dispozici, tím spíše pak žalovaný měl reflektovat text odvolání v nyní posuzované věci, když jej měl k dispozici v den, kdy napadené rozhodnutí vydal.

[16] V důsledku této vady však žalovaný nevypořádal žádný z argumentů obsažených v textu doplnění odvolání (vyjádření). Jde o vadu, která nepochybně mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

[17] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na stanovisko k žalobě, z obsahu kasační stížnosti podle něj nevyplynuly žádné otázky nad rámec žalobních bodů.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] Kasační stížnost je přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí krajského soudu v mezích uplatněných důvodů a vad, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Dne 8. 4. 2016 podal stěžovatel blanketní odvolání, proto jej městský úřad vyzval k odstranění nedostatku podání (tj. k doplnění) ve lhůtě tří dnů ode dne doručení výzvy. Výzva byla zmocněnci doručena do datové schránky 22. 4. 2016. Dne 29. 4. 2016 pak městský úřad předal spisovou dokumentaci odvolacímu orgánu se svým stanoviskem a o tomto postoupení obecného zmocněnce informoval.

[21] Ve čtvrtek 4. 8. 2016 (tedy po více než třech měsících) byl na elektronickou podatelnu městského úřadu doručen e-mail, jehož přílohou bylo doplnění odvolání o 9 stranách textu. Městský úřad jej v pondělí dne 8. 8. 2016 poštou postoupil nadřízenému správnímu orgánu spolu s vyjádřením k jednotlivým námitkám. U některých z nich konstatoval, že je nemůže blíže komentovat s odkazem na fakt, že správní spis již byl postoupen žalovanému.

[22] V pondělí 8. 8. 2016 ve 14:00 však již vypravil žalovaný zamítnutí odvolání zmocněnci stěžovatele do datové schránky.

[23] Na rozhodnutí žalovaného je uvedeno datum 5. 8. 2016. Určující je nicméně den vydání rozhodnutí, jímž podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu je den vypravení rozhodnutí. K němu došlo dne 8. 8. 2016, tedy týž den, kdy bylo žalovanému postoupeno doplněné odvolání. Žalovaný se tak v napadeném rozhodnutí nezabýval odvolacími

námitkami. Pouze uvedl, že stěžovatel své odvolání blíže neodůvodnil, tudíž přistoupil k přezkumu souladu napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy. Napadené rozhodnutí žalovaný posoudil jako věcně správné a zjistil, že nedošlo ani k procesnímu pochybení, které by zakládalo důvod pro změnu či zrušení rozhodnutí. Proto zamítl odvolání a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

[24] Kasační soud předně konstatuje, že odvolání bylo skutečně doplněno po lhůtě, a tedy opožděně. V úvahu tak připadá pouze otázka, zda žalovaný měl za daných okolností k tomuto podání přihlédnout jako k dalšímu učiněnému vyjádření stěžovatele. V této souvislosti se stěžovatel v kasační stížnosti dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017 - 34.

[25] Podle § 36 odst. 1 správního řádu platí, že: „[n]*estanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.*“ Ačkoliv jsou účastníci oprávněni činit návrhy až do rozhodnutí ve věci v případě, že jim k tomu správní orgán nestanoví lhůtu, správní orgán je přesto povinen zabývat se i vyjádřeními podanými po uplynutí lhůty (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2011, č. j. 8 As 40/2010 – 59, nebo ze dne 28. 8. 2009, č. j. 4 Ads 114/2009 - 49).

[26] Ve věci sp. zn. 8 As 162/2017 správní soud skutečně uzavřel, že žalovaný měl přihlédnout k podání učiněnému po lhůtě pro doplnění odvolání tak, jako by se jednalo o další vyjádření obviněného ve věci, a protože tak neučinil, zrušil kasační soud napadený rozsudek i správní rozhodnutí. Nelze nicméně odhlédnout od podstatných okolností obou případů, ve kterých se obě věci posuzované kasačním soudem vzájemně odlišují.

[27] V případě sp. zn. 8 As 162/2017 se kasační soud zabýval situací, kdy žalobci uplynula pětidenní lhůta k doplnění odvolání dle § 40 odst. 1 správního řádu dne 7. 12. 2015. „Doplnění“ podal obecný zmocněnec stěžovatele až dne 9. 12. 2015 u prvostupňového správního orgánu. Ten jej však vyzval k doložení plné moci, aby prokázal své zmocnění. Ačkoliv obecný zmocněnec tuto plnou moc dne 21. 1. 2016 ve stanovené lhůtě doložil, o odvolání již bylo rozhodnuto dříve, tj. 8. 1. 2016.

[28] Pro tehdy projednávaný případ je tak podstatné především to, že žalovaný rozhodoval za situace, kdy bylo součástí spisového materiálu podání, o němž dosud nebylo postaveno najisto, zda jde o další vyjádření účastníka nebo o podání učiněné neoprávněnou osobou, a tudíž zda jej má či nemá žalovaný ve svém rozhodnutí zohlednit. Jinými slovy, žalovaný o věci předčasně rozhodl, místo aby vyčkal uplynutí lhůty, kterou sám účastníku řízení stanovil k doložení plné moci tak, aby již zmíněné pochybnosti byly rozptýleny.

[29] V nyní projednávané věci podal stěžovatel doplnění odvolání ve čtvrtek 4. 8. 2016 více než po třech měsících od okamžiku, kdy k tomu byl vyzván a kdy mu uplynula třídenní lhůta k jeho doplnění (výzva k doplnění odvolání mu byla doručena dne 22. 4. 2016). Stěžovatel vytvořil procesní komplikaci i tím, že toto podání zaslal městskému úřadu, přestože již byl vyrozuměn o předání spisu žalovanému k rozhodnutí o odvolání a další vyjádření ve věci tedy měl směřovat k němu. Za této situace bylo toto podání na podatelnu žalovaného doručeno v pondělí 8. 8. 2016, tedy právě v den, kdy již bylo

vypraveno rozhodnutí o odvolání.

[30] Za daných okolností nebylo v možnostech odvolacího správního orgánu zohlednit na poslední chvíli učiněné vyjádření stěžovatele. Za zaslání tohoto podání s tak velkým časovým odstupem jak po stanovené lhůtě pro doplnění, tak po sdělení, že blanketní odvolání bylo spolu se spisovou dokumentací postoupeno žalovanému k rozhodnutí, je plně odpovědný stěžovatel, resp. jeho zmocněnec.

[31] I když je v souladu s judikaturou kasačního soudu nahlíženo na opožděné „doplnění odvolání“ jako na další vyjádření účastníka (stěžovatele) ve věci, je naprosto zřejmé, že se oprávněná osoba vlivem objektivních okolností nemusela o tomto podání dozvědět dříve, než došlo k vypravení rozhodnutí. Nejedná se tudíž o situaci předvídanou rozsudkem kasačního soudu ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017 - 34, kdy správní orgány toto podání ve své rozhodovací činnosti fakticky opomněly.

[32] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že v nyní projednávané věci nelze na postupu žalovaného, ani městského úřadu shledat žádnou vadu řízení, pro kterou by musel ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. kasační stížnosti vyhovět. Rovněž krajský soud ve svém uvážení nevybočil z judikatury kasačního soudu, neboť jak již bylo vysvětleno, oba případy je třeba skutkově odlišit.

V. Závěr a náklady řízení

[33] S ohledem na nedůvodnost všech stěžovatelových námitek Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu